

σθεις γλωσσαν, καθαρεύουσιν μὲν, ἀλλ' ὅσον ἐνεστὶν εὐληπτοτέραν εἰς τὸν λαόν. Ἐπὶ πολλὰ δ' ἔτη ἡσχολήθη καὶ εἰς τὴν σύνταξιν λεξικοῦ τῆς ὀμιλουμένης ἑλληνικῆς, ἀναγκαιοτάτου διὰ τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ, ὑπὲρ ὧν εἰργάζετο· ἀλλὰ καίτοι ἀποπερατωθὲν μένει εἰσέτι κατὰ δυστυχίαν ἀνέχδοτον. Τοῦ ἀληθῶς ἀξιολόγου τούτου φιλοπονήματος τοῦ Δημητρίου Αἰνιᾶνος εἶδομεν καὶ ἡμεῖς στοιχεῖα τινά· ἐξ ὧν δὲ ἐμελετήσαμεν εἰκάζομεν, ὅτι εἶναι ἀληθῶς ἀνεκτίμητος θησαυρός· καὶ λυπούμεθα, διότι δὲν κατέστη εἰσέτι τοῖς πᾶσι προσιτός. Ἄπορον μάλιστα εἶναι πῶς δὲν ἐπωφελήθη τῆς περιστάσεως τυπογράφος τις κερδοσκόπος, ἵνα καὶ αὐτὸς ἐπαυξήσῃ τὰ κεφάλαιά του καὶ ὠφέλιμος τῇ πατρίδι κατασταθῇ. Ἄλλως ὁ χαρᾶκτῆρ τοῦ ἐπιζῶντος τούτου Δημητρίου Αἰνιᾶνος εἶναι ἀνεκτίμητος· καὶ ἄπορον μὲν δὲν εἶναι τὸ νὰ μὴ ἐκτιμῆται σήμερον ὑπὸ τῆς ἡμετέρας κοινωνίας, ἄπορον ὅμως καθίσταται τὸ νὰ μὴ ἐνθυμηθῇ ποτὲ αὐτὸν οὔτε ὁ ἄλλοτε συμμαθητὴς του Ἀλέξανδρος Δ. Μουρούζης, ὁ πολλοὺς ἄλλους εὐεργετῶν, καὶ νὰ χρησιμοποίησιν τοῦλάχιστον τὰ ἔργα του καὶ ἰδίως τὸ λεξικόν, ὅπερ ἡμεῖς τοῦλάχιστον θεωροῦμεν ὡς πλοῦτον ἀνεκτιμητόν.
